

на това сгодно и закжтано мѣсто и турили начало на сегашното значително селище.

Златоградъ, известенъ преди години съ своитѣ абаджии, които донесли богатство на своя роденъ край, сега е западналъ планински градецъ. Новитѣ пжтища, обаче, които достигатъ дотукъ откъмъ Смолянъ и Ардино, ще влѣятъ нова живителна струя въ това гранично селище.

Защото тамъ близу на северъ, въ дъното на долината, се прозира залесения връхъ Печинско, богатъ съ руди, изпозувани още въ древността.

Златоградъ.

Като осветителна нишка въ живота на Златоградъ се издига образътъ на Дѣлю войвода, незабравенъ отъ поколѣнието, споменаванъ и до днесъ въ пѣснитѣ на народа. Дѣлю войвода билъ единствениятъ защитникъ на българитѣ тукъ въ онова време на безвластие, когато ислямътъ навлизалъ вече дълбоко въ недрата на Родопитѣ.

Синъ на бедни родители — занаятчий, Дѣлю на 15 годишна възраст билъ изпратенъ при вуйчо си, виденъ тогава абаджия въ Енидже, до Ксанти. Съ буйния си нравъ, съ своята смѣлость до безумие, Дѣлю скоро станалъ неудобенъ за вуйчо си и трѣбвало да потърси прибѣжище въ бащината си кжща. Още по пжтя за Златоградъ, на върха Алемъ гърла, той опиталъ юначеството си въ борба съ разбойници. Прочулъ се скоро